

Εἰς τὰς ὀδονταλγίας δύνασθε νὰ θέσητε μίαν σταγόνα ἢ δύο εἰς τὰς ὠταλγίας.

Μίγμα πρὸς καθαρισμόν τῶν ὑφασμάτων.

Savon noir..... 125 grammes

Miel..... 150 —

Eau-de-vie..... 400 —

Πλύνετε τὸ ὑφασμα εἰς τὸ ἄνω μίγμα καὶ εἴτα ἀποπλύνετε δι' ὕδατοςκαθαροῦ.

Η ΦΙΛΙΑ

Ἐπεισόδιον τῆς 10 Ἰουλίου 1883 ἐν τῇ ἀκτῇ τῆς Φρεατύος

Ὁ Φαῖθος τὰς φλογώδεις τοῦ ἀκτῆρας ἐκτοξεύων
δέχεται τὸ φῶς αὐτοῦ καὶ τὴν ζωογονίαν
καὶ τοὺς πυρίνους οἴους πλοκάμους ἀναδεύων
ἐχρυσώνει τῆς Φρεαττοῦς τὴν μάγον παραλίαν

Οἱ πέριξ ἐκ τοῦ καύσωνος ἡσύχαζον πρὸς ὦραν
τὴν φλόγα ἀποφεύγοντες Ἀνδείας μεσημβρίας
καὶ ὑπνωττον τὰ κύματα δροσίζοντα τὴν πρῶραν
τοῦ γίγαντος τῶν θνητῶν, τοῦ Βάρδου τῆς εὐδίας.

Ὅτε τρεῖς φίλοι κάλυπες τῆς νέας ἡλικίας
ποθοῦντες νὰ πραῖνωσι τὴν ἐκ τῆς θερμῆς ζάλην
φθάνουν πλησίον τῆς τερπνῆς ἐκείνης παραλίας
καὶ πρῶτος τούτων ῥίπτει· Εἰς εἰς τὴν ὑγρὰν ἀγκάλην.

Παφλάζον διατέμνεται τὸ γαληναῖον κύμα
καὶ ἐγκλωπῶνται τὸ καλὸν τοῦ νεαρίου σῶμα
ἀλλ' ὅμως πόσον τῆς ζωῆς εἶναι μακρὰν τὸ μῆμα
δὲν φαίνεται καὶ ἐν στιγμῇ ἐγένετο φεῦ! πτώμα.

Ἔπεθετε πῶς ὁ βυθὸς ὡς τῇ ἐπιφάνειᾳ
θὰ ἦτο λεῖος καὶ στιλπνὸς καὶ ἐφορμᾷ ἐν τάχει...
Πόσον ἡ ἐπιφάνεια εἶνε στιλπνὴ καὶ λεῖα
πλὴν πόσοι κρύπτουντ' ἐπ' αὐτὴν δολοφονοῦντες βράχοι!...

Βράχος δὲν ἀπαίσιος τὴν κεφαλὴν του πλῆττει
καὶ μένει ἄπρουν ἐν σκιά, θανάτου καταπτώσει
εἰς δ' ἐκ τῶν δύο ἐννοεῖ τὸ πρᾶγμα καὶ εὐθὺς πίπτει
φρενῆρης εἰς τὰ κύματα τὸν φίλον του νὰ σώσῃ.

Τίς ποιητὴς, ὦ θύγατερ τοῦ Οὐρανοῦ, Φιλία;
τὸ θεῖον μεγαλεῖόν σου θὰ δυνήθῃ νὰ ψάλλῃ.
πρὸ τοῦ σοῦ κάλλους ἀνυψεῖ αὐτὸν ἡ φαντασία,
πλὴν μένει πρὸ τῆς αἴγλης σου, ἥτις σὲ περιβάλλει

Ἐν τῷ πυθμένει θεωρῶν τὸν φίλον του ὡς πτώμα
ἀπὸ τῆς κόμης ἔξαλλος ὀρμᾷ καὶ τὸν λαμβάνει...
ἀλλ' οἶμοι... πνεῦμα πρόθυμον πλὴν νεαρίου σῶμα...
μένει ἔγγυς τοῦ φίλου του ποθεῖν νὰ ἀποθάνῃ....

Ἰδοὺ ὁ τρίτος τότε· εὐθὺς ὀρμᾷ ἐν τῇ θαλάσῃ,
σπεῦσον, Φιλία ὁ θεὸς τοὺς πάντας ἐνθαφρύνων
καὶ ἐν ῥιπῇ στιγμῆς, ἰδοὺ, εἰς τὴν ἀκτὴν τινάσσει
ἡμιθαῆς τοὺς φίλους του... καὶ πίπτει μετ' ἐκείνων...

Προσέρχονται μετ' οὐ πολὺ ἀθρόοι διαβάται
καὶ ἐπαραφέρουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀναισθησίας...
σκιά τις, λέγεται, εἰς τὴν ἀκτὴν πλανᾶται
καὶ ψάλλει μετ' τὴν λύραν του τοὺς ἄθλους τῆς φιλίας.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ

ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῷ θαλάτῳ Φωτεινῆς Οἰκονομίδου.

Οἱ στεναγμοί, τὰ δάκρυα σ' ἐπληττον τὴν καρδίαν
Κ' ἐξέπεμπον ποιητικὴν χάριν καὶ ἁρμονίαν.
Τὸ ἀπειρον ἰδανικὸν ἦτον ὁ τύρανός σου
Καὶ ἡ ἰδέα τ' ἀγαθὸν αὐτὸν ὁ σκοπός σου.
Τ' ἄκρον αὐτὸν ἀγαθὸν ἐσὺ ἦσο ἰδέα
Ἐνσαρκωμένη, σ' ἔτερπε πολύαστρος ἡ θέα.
Σ' ἐφεγγόβλει ἡ χαρά, ἦνπερ αἰσθανομένη
Περιπαθῶς ἐξέφραζε ὡς νύξ ἀστροστεμμένη
Σὲ παρηγόρ' ἡ ποίησις κ' ἡ θεία ἐμπνευσίς της
Πάντοτε σ' ἐχρησίμευεν ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους πίστις
Θρησκευτικὴ παρέχουσα τοῦ Παραδείσου ἐλπίδα!...
Ἄπεπτης, οἶμ' εἰς τ' Οὐρανοῦ τὴν μόνιμον Πατρίδα!...
Ἐκεῖ δὲν βλέπεις ῥύακας, οὐτ' ἀρθρὸν μυροβόλα
Ἄλλ' οὐδὲ χλόην... τ' ἄστρα σου ὄρεξ ἀκτινοβόλα
Μόνον ὑπερθυμίζοντα τὰ τῶν Μουσῶν σου κάλλιπα!...
Ἄλλ' ἔχεις κάλλιπα ἀρώτερα ἐν τῇ τοῦ Πλάστον ἀγκάλῃ.
Ἦτον ἡ ποίησις δι' ἐσὲ καὶ ὑψηλὴ καὶ ὠραία
Τερψίθυμος, εὐφρόσυνος καθάπερ εἶν' ἡ θέα
Μαγευτικὸν ὀρίζοντος πρὸς τινα ὁδοιπόρον,
Ὅστις, ἐφ' ὅσον κἂν ὀρεῖ, ἐφίετ' ὑπὲρ κόρον!...
Πλὴν ἦτο μόνον ὄνειρον, ἀπλῆ παρηγορία
Ψυχῆς ἐρώσης τ' ἄγρια, ἄπερ ποθεῖ καρδία
Εὐαίσθητός τε καὶ ἁβρὰ, βαρύστονος καὶ τλήμων
Ἦτο ἀχλὺν ρεμβάζουσα ἐν μέσῳ τῶν ἐρήμων!
Καθὼς εἶναι τοῦ ἔαρος ἡ χελιδὼν φοιτῶσα
Εἰς κυπαρίσσους κ' εἰς ναοὺς, ἥς εὐλάλος ἡ γλῶσσα,
Ὅττω καὶ σύ, ποιήτρια, Σαπφῶς δηλοῦσα χάριν!...
Ἐμμελαγχόλεις κλαίονσα Ἑλένην τε καὶ Πάρι!...
Φιλανθρωπία καὶ στοργὴ ἐκόσμου τὴν ψυχὴν σου
Κ' ἡ ἀρετὴ τῆς Ἥθικῆς ἐγένετο τὴν φθὴν σου.
Βαθεῖα ἡ συναίσθησις τῆς ματαιοδοξίας
Αἰγλης ἐπλήροι τ' ἄσμά σου ποιητικῆς ἀξίας,
Εὐφάνταστος ἐρρυθμίζεις τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου
Τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα ὑμνοῦσα τοῦ ἀνθρώπου.
Ὡς Ἀνακρέων ἠκμαζες εἰς λυρικὰς ποιήσεις,
Ἄλλ' εἴμαρτό σοι ὡς Σαπφῶ τὸν κόσμον νὰ θρηγήσῃς,
Ἐκείνη ἠὲτοκτόρησε, τοῦ Φάωρος τὸ φᾶσμα
Παρηκολούθει τὴν Σκιάν, καθὼς ἐσὲ τὸ ἄσμα.
Σύ, ὅμως, ὥσπερ φύλλον τι ὠχρὸν τοῦ φθινοπώρου
Φεῦ! ἐμαράνθης κ' ἔπεσες ἐντὸς ταφίου χώρου.
Φάρος πρὸς δύστηνον ραντῶν πλήρωμα ἐν τῷ ζόφει
Ἦτο δι' ἐσὲ ἡ ποίησις!... τῆς Ἀττικῆς οἱ λόγοι
Ποσάκις σ' εἶδον κλαίονσαν καθὼς Ἱερεμίαν
Θρηνοῦντα, οἰστρηλατούμενον εἰς ἀχαρῇ ἐρημίαν,
Προώρως ἀπεβίωσας, ἐξέπνευσας νὰ ζήσῃς
Ὅπ' ὁ θεὸς ἀγάλλεται αἰδώς κ' ἡ φύσις.
Νευρῶδες εἶχε αἰσθημα καὶ ποίησιν νευρώδη
Ἀνθολογοῦσα ὡς μέλισσα εἰς τὴν ἀνθῶνα εὐώδη.
Κἂν ἦσο λίαν ἐστροφός, πλὴν χρυσάλλις δὲν ἦσο!...
Ἀθήνης δόρυ ἔχουσα, σεμνή, ἐπενφημεῖτο.
Σύντρος, γενναία τὴν ψυχὴν τῆς ἱερᾶς Φιλίας